

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba · Puerto Rico, y Extranjer, 5

LA FESTA DEL ARBRE

(Inst. RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA.)

La comitiva recorrent el pont de la Secció Marítima.

CRONICA

La festa del arbre, á jutjar per l' éxit del diumenje arrelará en las costúms de Barcelona. Espectacle pintoresch que tingué per escenari un hermosíssim día de primavera y per actors munióms de noys radiants de joya; espectacle á plena llum, á plé aire, realiat al só de alegres tocatas, impregnat de flayres de flors y d' emanacions marinas, tot ell vida, animació y gaubansa.... ¿quá al contemplar semblant quadro no sent vibrar las fibras de la ternura?

Primer lo pas de la comitiva ab las banderas y 'ls pendons voleyant al aire; després las arengas curtas y expressivas dels iniciadors de la festa y de las autóritats; seguidament la plantació dels plansons feta pels noys ab un dalé y un entusiasme qu' enamoran, y per fi de festa 'l pago del jornal: la distribució de un senzill berenar, que 'ls ajogassats plantadors despatxan ab ganeta de ratolí, formant sa y enllá pintorescos rotllos.... En suma: un día de festa per ells inolvidable: la consagració del carinyo de la infancia al arbre, base segura del respecte que quan sigan homes tindrán envers la gala mes hermosa y mes útil de la naturalesa en sas relacions ab la vida humana.

Es verament una idea acertadíssima la de inculcar á n' el tendre cor del noy l' amor á la vegetació arbórea. Van concebirla y venen practicantla ab molt profit alguns pobles qu' en los avensos de la civilitació portan la devantera, y no se 'n trobará un' altre de segur que tinga més motíus que 'l nostre per afillársela. Una gran part de la pobresa y del atrás de la Península ibérica deu atribuhirse al esperit devastador y salvatge que ha deixat calvas á las montanyas, desequilibrant los elements atmosféricos y donant lloch á un regimen extremat en lo qual las grans sequias alternan ab las pavorosas inundacions. Se pot dir qu' Espanya per careixer de boscos no té amparo contra 'l batarell del sol que calsina la terra, ni té resguard contra 'ls devassalls d' aygua que s'optadament l' arrasan. ¡Y tant fácil que li sería fer dels arbres son millor parassol y son millor paraygua al mateix temps!

Per aixó treballa l' Agrupació de amichs de la festa del arbre, que baix l' iniciativa del zelós enginyer Sr. Puig y Valls, jefe de monts de aquest districte, s' ha constituhit á Barcelona, havent donat sa primera mostra de vida 'l passat diumenje.

Ja avants dos simpátichs pobles de la montanya catalana, Puigcerdá y Berga havian respost á las iniciativas de l' Agrupació, celebrant festas consemblants, ab lo concurs entusiasta dels noys de las escolas.

Quedan, donchs, sembradas tres llevors fecundas que traurán bons tanys. L' exemple de Puigcerdá, Berga y Barcelona es de creure que desde l' any vinent trobará imitadors en la majoria dels pobles de Catalunya. Bastará qu' en tots ells se constituheixi la corresponent agrupació de amichs de la festa del arbre, y no hi haurá un sol noy que quan se tracti de celebrar la festa no digui:—Jo vull serhi.

Aixó es lo únich que 's necessita: que 'ls noys hi sigan.

Cabalment en los pobles de fora lo que sobra es lo que á Barcelona falta: aixó es: terrenos apropósit pera efectuar la plantació. Y si generalment disposan de poch cabals pera fer la festa ab cert lluhiment com á Barcelona, sabrán suplir l' escassés de medis ab l' excés d' entusiasme, que després de tot, l' entusiasme es l' ánima de totas las grans empresas.... y 'ls arbres pera ser agrahits no dema-

nan res mes que mans que 'ls plantin y cors que 'ls estimin.

A la hora mateixa en que s' efectuava la civilisadora festa del arbre y á ben poca distancia de la Secció marítima del Parch s' estava celebrant una festa bárbara.

Desde allí se sentía la cridadissa de la multitud congregada á la Plassa de toros.

¡Vels'hi aquí un contrast que diu moltes cosas!....

L' Espanya taurómaca, en sa bárbara fatlera no repara l' abisme de degradació en que va cayent de día en día. S' encatarina ab els espectacles sanguinosos, erigeix en ídols als toreros.... y ja no s' apassiona per res mes, ni per res més s' interessa. Las festas de toros la distreuen dels debers de la vida pública, li enervan els ressorts de la voluntat, li produheixen el mateix efecte embrutidor que l' alcoholisme en altres pobles. També la sanch emborratxa.

Si sols la meytat de lo que 'ls espanyols gastan cad' any en veure clavar picas, banderillas y espasas sobre 'l llom dels toros braus s' ho gastessin en plantar arbres sobre la dura y ressecada terra, á la volta de algun temps la nació sería rica y res tindria qu' envejar á las mes prósperas.

Desgraciadament son moltíssims els espanyols incapassos de fruir els goigs emanats de la contemplació de una naturalesa providament dotada, y per aixó li escatiman cuidados y diners, esforços y recursos que serían sempre reproductius. Per falta de atencions, li excitan el mal geni, convertintla de mare que deuria ser en dura madrastra. Després, quan sobrevenen els grans desastres, sols imputables als seus descuyts, acuden á impetrar la intervenció de las potestats celestials. De la Plassa de toros á la Iglesia.

Aixís diu un telegrama de Toledo que afligits los pagesos de aquella regió pels forts calors y la sequia que han fet perdre la cullita de las vessas y del ordi y amenassa la dels blats, han acudit al cardenal Sancha, organisantse una pelegrinació á la Verges de la Vall, á la qual se creu que hi acudirán mes de 10,000 personas.

Deu mil personas de las quals no podrá dirse que vajan á celebrar la festa del arbre.

Deu mil personas que acostumadas á viure com de miracle, sols de un miracle esperan la salvació dels mals que las afligeixen, olvidant qu' ellas solas tenfan á la má 'ls medis de prevenirlos.

País de toros y de romerías, tot lo que 't succeheix t' está ben merescut.

Aqueix poble que si li diheu que replanti 'ls boscos vos responderá que careix de recursos, es el mateix que al anunci de una corrida, aboca las últimas pessetas de la seva butxaca á la taquilla de la plassa. Si no 'n té prou, s' está de sopar ó s' empenya 'l matalás.

Enriqueix al torero, que pel vil metall exposa la vida, reguinyant las ancas davant de un toro, y no donará ni la centéssima part de lo que á n' ell li prodiga al sabi, ni al artista, ni al escriptor que s' matan lentament exprementse 'l cervell ab fins y propósits de cultura y civilitació.

Y quan el torero mor', com acaba de succehir ara mateix á Valencia ab en Fabrilo, émulo de son germá que sucumbí també de una banyada, 'l poble brutal y embrutit se con mou y 's plany com si hagués perdut á un héroe de la patria.

Aquest poble es el mateix que ha vist ab indiferencia la mort á las colonias de 100,000 soldats, arrancats á la vida de familia.... y cada un dels quals

LA FESTA DEL ARBRE

valfa en tots conceptes mil vegades mes que 'l millor torero.

P. DEL O.

CANDIDAT

—¿Vosté es elector?—

Al sentirme aquesta pregunta, disparada com qui diu *á boca de jarro*, vaig quedar-me indecís un moment. Que ho soch, no hi ha cap dupte; pero ab els embolichs y gatuperis que segons contan hi ha á las llistas, vajin vostés á sapiguer lo que son y lo que deixan de ser, ni si 'ls confeccionadors del *pastel* han tingut á bé eliminarlos per cedir la plassa á un mort efectiu ó á un viu imaginari!...

No obstant, posat en el cas d' haver de contestar d' una manera ó altra, vaig ferho en sentit afirmatiu.

—Si senyor que ho soch. ¿Per qué m' ho pregunta?

Don Florenci va embolcallarme amorosament ab la mirada, com si 'm volgués hipnotisar.

—Perque 'm *presento*.

—¿Ahont?

—En las elecciones de l' altre diumenje: aspiro á ser concejal, y solicito 'l seu vot.—

Vaig quedar-me blau. Si m' hagués dit qu' estava á punt de pegarse un tiro ó d' emigrar al extranjer, no ho hauría extranyat gens. D' un home que, com don Florenci, está fent ayguas per totas bandes—económicament parlant—hi ha dret á esperar-ne qualsevol etzagallada; pero ¡tenir la pretensió de ser concejal!... ¡Volguer administrar los intereses del comú un bútxara com ell que no ha sapigut administrar á casa séva!...

—¿Que parla ab formalitat?

—¿Qué diu? ¿Si hi parlo? Miri.—

Y va ensenyarme una llarga llista en la que hi constavan una pila de noms.

—Aquí té 'ls vots que fins ara tinch compromesos á favor meu: total, doscents cinquanta tres. Bonich contingent ¿veritat? Y aixó que no mes fa quatre ó cinch días que *traballo!*—

Al veure que la cosa anava de serio, vaig contemplar á don Florenci ab verdadera admiració.

—Pero ¿qué 'ls ha dit á tots aquests electors per engrescarlos?

—La veritat, res mes que la veritat.

—Ja entench: la *veritat* que tots els pretendents solen usar en iguals circumstancias. Haurá dit que 's proposa moralisar l' administració municipal.

—Aquest punt ni ha arribat á tocarse.

—O 'ls haurá promés ferlos empedrar lo seu carrer.

—Tampoch.

—O posarlos una font en lo lloch mes céntrich del barri.

—Menos.

—O 'ls haurá ofert gratis la banda municipal per totas las festas que 'l vehinat celebri.

—Ni 'ns hem recordat de que la tal banda fos al mon.

—O....

La veritat; no ho entenia. Si no havia catequisat als electors ab aquestas ofertas ¿á quíns medis havia acudit per arrancarlos la promesa del seu vot?

—¿Qué 'ls ha promés, donchs, per conquistarlos?

—Els he parlat ab el cor á la ma, com correspon á un home decent y enemich de las mitjas tintas.—

Tot aixó sería molt eloqüent y molt bonich; pero no aclaría 'ls meus duptes.

—Pero en conclusió ¿qué 'ls ha dit?

—Lo mateix que li diré á vosté si 's compromet á votarme.—

¡A plantar!

La curiositat me tentava ab sa fiblada diabòlica.
 —¿Es dir que si 'm comprometo...
 —Li detallaré 'l meu programa ab tota fidelitat.—
 ¿Qué fer? Per una part temfa cedir el vot *á priori*; per l'altra l'instint me deya que don Florenci n'havía de dur amagada una de molt grossa.... ¡Bah bah!.... ¡Qué tants escarafalls! Vaig decidir-me.
 —Pot contar desde ara ab el meu concurs.
 —¿Me permet que l'inclogui á la llista?
 —Si senyor, pero espero que....
 —Paraula es paraula: aquí va 'l meu programa municipal.
 —A veure.
 —Comenso per dirli que jo, dels interessos comunals, no penso ocupar-me gens ni mica.
 —¡Magnífica introducció!
 —Procuraré ficarme en la comissió de Consums ó en la del Matadero.... y ¡ancha Castilla!
 —¿Ampla Castilla ó ampla màniga?
 —Tot es hul Després, trabaré immediatament amistat ab els contractistas mes rumbosos y....
 —¡Ancha Castilla altre cop, eh?
 —Figúris!.... Lograt aixó, per un medi ó per altre, colocaré á tots els meus parents en las oficinas del Ajuntament porque no 's morin de gana.
 —¿Y al seu fill?
 —Al meu fill penso deixar-lo disponible, per quan tornin á venir eleccions. Estant prohibida la reelecció segons la llei ¿qué mes natural quan me 'n deixi jo que presentar-lo candidat á n'ell porque continúhi y perfeccioni la meva obra?

—¡Bravíssim, don Florenci!—vaig dirli, abraçant-lo ab sincer entusiasme:—li repeteixo el meu oferiment: el votaré. Vosté al menos no fa com aquells que diuen lo que no pensan y pensan lo que no diuen.

—¡Ah, no! Jo, al pa pa y al vi vi. No 'm vingui ab hipocresias ni comedias.—

¡Oh admirable modelo de sinceritat *fi de sigle!*....

¡Vaya si 'l votaré!....

S'entén, si soch á las listas electorals.

Qu' es molt fácil que no hi sigui.

A. MARCH.

MAIG

¡Ay qui pogués tornar á n' aquells días
 curtets y grisos
 del mes dels Morts
 en que tenia mon dolor companya,
 en que arreu veyá
 fosca y tristor,

en que mon pobre espeit malmés, trobava
 sa vera imatge
 en aquest mon:
 sas queixas en lo só de las campanas,
 en fullas secas
 sas ilusíons!

¡Ay qui pogués tornarhi!.... Avuy m' ofega
 aquesta flayre
 de gayas flors,

LA FESTA DEL ARBRE

(Insta. RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.)

L' hora dels discursos.

y m' enlluherna la blavor inmensa,
donchs mos ulls tristos
no volen sol.

Avuy entre riallas y alegrías
van á morirse
mos ardents plors;
avuy al veure un niu en cada branca
sento renáixer
aquell amor....

¡Ay qui pogués tornar á n' aquells días
curtets y grisos
del mes dels Morts!

ANGEL MONTANYA.

QÜESTIÓ D' ART

Los nort-americanos ja está probat que son gent extravagant y un si es no es poca-solta; pero, y de las nort-americanas ¿qué me'n diuhen?

¿No saben quína ocurrencia han tingut últimament las damas de Chicago?

Pretenen *nada menos* que lograr que las autoridades prohibeixin á dibuixants y pintors l' empleo de la figura femenina com assumpto d' ornamentació de cartells y anuncis industrials.

Las rahóns ab que las distingidas chicaguenses apoyan la seva pretensió son curiosíssimas.

—Exhibir per tot arreu la imatge, més ó menos despullada de la dona, es atentatori á la nostra dignitat—diuhen ellas:—lo nostre sexo ha vingut á la

Bandera de la Associació
«AMIGOS DE LA FIESTA DEL ARBOL.»

(Insts. RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.)

Desfile de las comisiones escolares.

PASSEIG AGITAT

—Aquest caball vol ferme una mala partida... ¿Si estarà influhit pel *Capitán Verdades*?

terra per algo més que per adornar mamarratxos y anuncis de xocolata, ayguardent y bicicletas.—

Pero, vínguinme aquí, senyoras,—els diria jo si fos autoritat de Chicago:—el que la séva interessant figura desempenyi un paper important en los cartells anunciadors ¿els priva á vostés de cumplir la seva missió sobre la terra?

¿Qu' es atentatori á la seva dignitat el presentarlas una mica lleugeras de roba!...

Aixó 'm recorda un cas absolutament històrich.

En una reunió de la *alta*, una dama esplèndidament escotada observá que un jove no apartava 'ls ulls del lloch que l' escot deixava al descobert.

S' alsá y cambiá de siti, pero 'l jove continuá seguintla y devorant ab la vista lo mateix exuberant panorama.

Davant de tanta insistencia, la senyora va indignarse... ó va ferho veure.

—¿Vol fer lo favor—va dirli—de no mirar lo que está mirant?

—¿Vol fer lo favor—va respóndreli ell—de no ensenyarho?—

SANT TORERO

Patrò de la Espanya regenerada.

Es lo que 's podria contestar á las pudibundas yankees que tan á deshora s' escandalitzan:

—Si no volen que las dibuixém y pintém una mica lleugeras de roba ¿per qué s' hi presentan, donchs?

De no permétreho vostés, no tinguin cuydado que 'ls homes poguessin disposar dels seus contorns.

Las modelos d' artistas ¿quí son? Donas.

Las que fan quadros al viu ¿quí son? Donas.

Las bellás Oteros, las Caramans-Chimays, las Cleo de Merode ¿quí son? Donas.

Y pues ¿á qué volguernos treure 'ls ulls, després d' havérnosho mostrat tot?

Recórdinse las damas de Chicago d' aquella copla popular:

«No te tapes la cara...

(Y qui diu cara, diu qualsevol altra cosa pel istil.)

«No te tapes la cara,

»niña bonita:

»quien se tapa lo bueno,

»Dios se lo quita.»

Encare que... ¡que 'm perdonin las ruborosas chiguenses la sospital!... ¡Quí sab si aquestas bonas senyoras se negan á ensenyar res... per la senzilla rahó de que no tenen res que valgui la pena d' ensenyarse!

MATÍAS BONAFÉ.

¡QUI JUGA, NO DORM!

La dona despreocupada (y si es guapa molt millor) ab poch temps pot fer carrera en lo nou joch del Frontón.

Del que dich n' es bona proba la extraordinaria afició que las pilotas despertan en las donas sobre tot.

Conech més d' una xicoteta que avuy alterna ab senyors y anys enrera treballava á las *Capsas de cartró*;

Carniceras, n' hi han algunas que ab la excusa del Frontón, de la taula 'n fan un *Centro* y del *centro* 'n fan un joch.

Ab aixó de las apostas, las donas hi tenen sort: fins n' hi han que sempre guanyan tant si tenen blau com roig; puig si algún que altre cop perden, pagan del seu mateix tros...

Pro com que ja ho diu lo ditxo:

«Aquell que juga, no dorm» no dormen totas las horas las que jugan al Frontón:

A la soltera que hi juga, si dorm, li trenca lo son, y si hi juga una casada... ¡lo marit es el que dorm!

PEP LLAUNÉ.

LLIBRES

LES PRESONS IMAGINARIES per PERE COROMINAS.—Llibre emocionant que ha brotat com una flor hermosa d' entre 'ls foscos misteris de Motjuich. No hi ha de segur á Barcelona qui no conegui á D. Pere Corominas. Jove advocat, home d' estudi y escriptor de rassa, sens altra culpa que la de haver donat en un centre obrer una conferencia pública de carácter científich y de tendencia humanitaria, se vejé complicat en lo procés á que doná lloch lo crim del carrer dels Cambis. Trasladat de primer á las presons militars y als pochos dias al Castell de Montjuich, signé victi-

ma de las delacions arrancadas manifestament per medi de la violencia á alguns dels acusats, y successivament hagué de veure com lo fiscal de la causa demanava per ell la pena capital, y com lo concell de guerra l' condemnava á vint anys de presidi, condemna emperó que 's transformava en justa absolució, després que la causa hagué passat á la revisió del Suprem Consell de Guerra y Marina. No obstant, lo Sr. Corominas, al eixir lliure del Castell, al igual que molts altres presos, sigué desterrat del país.

Los deu mesos llarchs que durá la anguniosa y terrible situació del pres se pot dir que serviren de génesis de l' obra *Les presons imaginaries*. Podia l' Sr. Corominas arrancar tota los vels que cubreixen los misteris de Montjuich: podia fer obra de polítich; pero ha preferit—ben clar ho diu en lo prólech—fer obra de artista.

Y l' ha feta realment. Llibre de molta potencia intelectual, de un gran vigor d' expressió, de un sentit psicológich intim y fondo, com cap mes ne coneguém en nostra moderna literatura regional: tal es el que acaba de donar á la estampa. Crech que algú á qui l' Sr. Corominas va fer conèixer lo seu treball avants de donarlo á llum, li va dir:—Ben satisfet podeu donarvos dels grans tribulls que haveu passat, sols pel goig de contarlos ab un art tan intens y poderós. La gloria que aixó ha de reportarvos vos compensará de totas las amarguras passadas.

Aquest judici, si es que algú va formularlo, no pot ser mes just y acertat. Ab *Les presons imaginaries* se revela l' Sr. Corominas un escriptor de primera forsa. Sas páginas son á trossos verament poemáticas. Mes qu' escrites semblan esculpidas ab fondo relleu. Y son l' expressió pura de la veritat, iluminada per las clarors de l' ánima, de una ánima sensible, impresionable, que 's commou y sab commoure; de un' ánima, en fi, que 's coneix á sí mateixa y sab fixar ab poderós esclat de vida sas palpitants impresions.

Llegiu *Les presons imaginaries* y sabreu lo qu' es patir d' esperit y conèixer l' eficacia regeneradora del dolor. Lo Sr. Corominas, estima al dolor com els místichs, presentlo per base de regeneració y engendrador del amor al próxim. Ni un sol instant se li escapa una queixa, ni molt menos una censura contra 'ls seus perseguidors: per tots té paraulas y expressions de una gran misericordia. Els mes dolents—diu ell—son els mes dignes de major afecció.

Aixó en quant al sentit filosófic y étich del llibre. Per lo que respecta al art ab qu' está escrit, difícilment podriam condensar la impressió suggestiva que ha anat produhintnos sa lectura. De tots y cada un de sos capítuls hauríam de ferne un anàlisis, y no podríam sustreure'ns á la tentació de transcriure'n trossos importants que 'ns han eridat l' atenció en un ó altre concepte. Per ferho 'ns falta l' espay.

Per altra part preferim deixar verge l' impressió al lector mateix, limitantnos á recomenarli una obra com se 'n escriuhen ben pocas, perque pocas vegadas se presenta la dolorosa ocasió de viurela y de partirla, á un escriptor de las condicions altíssimas que distingeixen á D. Pere Corominas.... á qui si hagués usat el vers en lloch de la prosa li donariam lo titul de *Dante catalá*.

RATA SABIA.

LICEO

No es mereixedora l' ópera *Werther* de la desconsideració de que una part del públich la va fer objecte la nit del estreno. Cert que Massenet no va estar ab ella tant felís com ab *Manon Lescaut*; pero aixís y tot te un acte primer deliciós, y si bé es cert qu' en lo segón decau, es sols pera tornar á alzarne en lo tercer, qual primer quadro sobre tot es inspiradíssim.

Las grans dificultats que ofería l' assumpto están en part vensudas ab la brillantés qu' es precis reconèixer al mestre dels primors, las elegancias y las delicadesas. Pero n' hi ha d' altres, com tot el segón acte, purament epissódich, y l' desenllás disconforme ab la creació de Goethe qu' era poch menos que impossible resóldrelas. Casi hauría sigut

millor qu' en Massenet hagués dedicat son temps y son talent á un altre assumpto.

Desgraciadament el públich la nit del estreno estava de malas, y no va aná al teatro á saborejar lo bó que té la partitura, sino á fer d' ella befa y escarni, prenent peu de las deficiencias del tenor y de certs descuits de la *mise en scene*.

Al tenor Beduschi, de veu seca y propensa al desentó, l' tractaren sense pietat. Cert que l' paper de *Werther* qu' es el culminant de la partitura necessitava un intérprete millor dotat y més coneixedor de l' índole poética melancólica del personatje. Quan al final se suicida, qualsevol creuria que ho fá disgustat de no haverne sapigut més.

La Sra. Savelli doná una nova proba de son talent en lo paper de Carlota. Sobre tot en l' acte tercer ratllá á una altura extraordinaria. Molt rebé la Sra. Martelli: te una gran ductilitat de garganta y una escola irrepotxable y sab lluhirlas.

Lo Sr. Sottolana interpretá acertadament lo paper de Robert, que per altra part no te gran importancia y las restants figuras no descompongueren lo conjunt.

L' orquesta estigué conduhida ab notable brillantés pel mestre Mugnone, y s' ha de tenir en compte que l' element orquestal, exhuberant de delicadesas, te una part principalíssima en aquesta com en totas las partituras del celebrat mestre francés.

¡Llástima que l' ópera *Werther* no s' haja pogut donar á conèixer degudament posada, ab un tenor capás de defensarla! Inductablement encare hi hauría hagut ópera per un' altra temporada. Mes tal com ha anat ens ne duptém molt.

ROMEA

Una casa de boigs es una producció completament desquiciada. L' argument está sempre agafat pels cabells, y lo pitjor es que aqueixos cabells apareixen estremadament embullats. Una mica de clarretat en lo desarrollo de l' acció, una mica de ingeni en la preparació de las situaciones, una mica de consistencia en la pintura dels tipos, encare que 'ls tipos tendeixin á la caricatura, son qualitats

VACILACIÓ

—Tres cents duros per ser elegit regidor... No sé si l' negoci pot sortir á compte.

UN TURISTA

—Tothom riu, tothom balla, tothom canta... ¿Y aquesta es la Espanya que 'ns pintan al extranjer?

CONSEQUENCIAS D' UN BANDO (per M. Moliné.)

—¡Apiádinse d'aquest infelís, que no poguent demanar caritat pèl carrer, s'ha vist obligat a posar botiga de pobre!

—Si no'm deixan captar, no tindré més remey que fer de dida.

CRÍATURAS per LLOGAR

Petits industrials en vaga.

— Amunt, Quiteria, que vestits d'aquet modo ningú 'ns penyorarà ni'ns dirà res.

—¿Que us deixi cinch céntims?
— Si senyor; aixó ja no es demanar caritat, es fer un empréstit.

—Y donchs ¿qué farem ara, privats de guanyarnos las bessas?
— A no ser qu'en las eleccions que venen ens presentesim per concejals...

essencials qu' en cap obra hi están de més. En *Una casa de boigs* hi faltan completament.

Cert que una part del públich riu, pero sas riallas son provocadas per las xavacanadas y ximplerías. També riuría si li fessin pessigollas, y ningú dirá que las pessigollas tingan res d' artistich.

Es llástima que 'l *Teatro catalá* malgasti 'l temps en una classe de produccions tan poch recomenables y que ademés las creyém destinadas á tenir una existencia molt efímera.

¿Es que l' empresa no conta ab obras de una mica mes de lluch? Ens resistím á créureho. D' altra manera, ab aqueix retorn á las insanitats dignas mes de la frescura del etern plagiar que del ingeni del Sr. Godo, de qui en veritat esperavam alguna cosa millor, fora precis cantar las absoltas al Teatro de la terra.

* *

En la funció donada pel *Centre artistich recreatiu* al objecte de augmentar la suscripció pel monument á Frederich Soler, s' estrená nna loa titulada *La llum del geni*, qu' está esmeradament escrita. Son autor D. Angel Rius y Vidal sigué cridat á las taulas al final de la representació.

NOVEDATS

La *Poupée* es una opereta qual argument en mes de una ocasió recorda 'l del ball *Coppelia*. L' historia de aquell novici, que per arreplegar l' herencia de un oncle rampe llut s' avé á casarse ab una nina de moviment, y 's troba, al final, quan torna á la celda del convent, casat ab una noya molt maca de carn y ossos, sembla talment un *quinto blau*; pero s' ha de regoneixer qu' está amanit ab una gran dossis de malícia picaresca.

Lo únich sensible es que l' obra que consent un gran aparato escénich, sigúes presentada ab certa pobresa.

Sigúe l' heroina de la representació Mlle. Edeliny que fa una nina articulada deliciosa. ¡Vaya una gracia no desplega en las diversas situacions á que l' obliga son compromés paper! ¡Y ab quina distinció no canta las xamosas pessas qu' esmaltan l' opereta!

Lo tenor Labouidiere en lo paper de Lancelot, lo matrimoni Hilaris representat per la Sra. Echaud y 'l Sr. Gautier y 'ls restants personatjes representats ab molt acert pels Srs. Cretot, Majurel y Bouchard contribuiren al bon éxit de la representació.

Moltas de las pessas tingueren de ser repetidas, entre ellas un coro de frares del acte quart que resulta verdaderament despampanant.

CATALUNYA

A benefici de la simpática tiple Juanita Fernández s' estrená dilluns una sarsueleta en un acte titulada *La Panadera*, original dels actors de la companyia Srs. Fernández y Jerez y posada en música pel Sr. Cotó, mestre director de l' orquesta. L' obra sigué aplaudida y entre las pessas de música que la realsan sobresurten un dúo, un coro y un concertant.

En honor de la vritat, se ha de reconéixer que no van de molt tant bé com aquesta senzilla producció algunas obras que venen de Madrit precedidas sino de fama real y positiva de un gran estrépit de bombo.

GRAN-VIA

¡Quin plé 'l día del estreno de *Los Borrachos!* Cert que l' empresa vá treballar bé per atraure als espectadors. Vá reclamar l' ajuda de 'ls autors de lletra germans Alvarez Quintero y del mestre Jiménez, autor de la música, y 'ls tres van fer expressament lo viatge á Barcelona per assistir al estreno. Vá pendre's per ensajarla un llarch espay de temps. Y per últim va confiar al escenógrafo Sr. Chia la pintura de tres decoracions sevillanas, que son tal volta las més brillants que han brollat de las sevas bronjas.

Ab aquests preparatius y la bona voluntat dels artistas no podia faltar lo públich al teatro, y hauria sigut casi una descortesia no correspondre á la visita dels autors ab un gran esclat de aplausos.

Y ara dirém, parlant ab sinceritat, que *Los Borrachos* necessitaven tot aixó per no donar una ensopegada. La obra ab tot y ser llarga, careix casi d' argument, y per lo tant está mancada d' interés. Los epissodis omplan la major part de sas escenas, reduhidas á presentar al principi de un á un, y al últim tots plegats á uns quants borratxos. Alló será molt andalús, molt sevillá, pero resulta sumament monótono y tal com algun actor interpreta la borratxera, degenera en repugnant. No tots saben reproduhirla

ab l' art que emplea 'l Sr. Ruíz de Arana. Lo Sr. Riquelme res hi perdria si deixés de fer ganyotas ab aquella dentadura postissa y millor encare si s' estava d' untarse 'l cap ab lo ví que s' ha vessat sobre la taula, com si s' hi posés pomada. Aixó es una putineria.

¿Qué hi ha donchs, en l' obra que puga atraure la atenció del públich? Lo diálech viu, andalús castís y plé de xistes. Pero molts d' aquests xistes senten el motillo y no son tan expontáneos com els que s' aplaudeixen en algunas obras anteriors dels Srs Quintero, tals com *La Reja* y *La buena sombra*. Afortunadament encare podran explotar durant molt temps la bona circumstancia de haber caygut en gracia.

En resúm, l' obra es fluixeta. Tal vegada 'ls germans Quintero, estimulats pels brillants éxits anteriorment alcansats, escriuhen ja ab massa precipitació y sense reparar en si la sustancia de que disposan es suficient per ben omplir una producció.

En quan á la música el públich aplaudeix cada nit un llarch preludei desenvollopant ab garbo, fa repetir lo coro de noys fent gresca ab el borratxo y escolta ab gust els restants números de marcat sabor andalús.

Apart del Sr. Ruíz de Arana, la Srta. Pastor se llueix de veras interpretant lo paper del entramaliat *Mijita*.

LIRICH

Lo pianista belga de Greef, professor del Real Conservatori de Bruselas doná tres concerts baix lo patrocini de la *Societat filarmónica* del mestre Crickboom. Sense espay per detallarlos, s' ha de consignar que 'l concertista mereix el renom de que vingú precedit may siga sino per son meravellós mecanisme, per la seguretat de la seva pulsació, per una claretat de execució, de una tersura y una transparencia verdaderament pasmosas.

Si á tals circumstancias reunis el foch sagrat de la inspiració; si sapigués identificarse íntimament ab los mestres qual música interpreta; si logrés fer penetrar dintre de l' ànima del auditori aquella impressió personal qu' es lo distintiu dels grans intérpretes, lo concertista de Greef hauria deixat á Barcelona un recort semblant al que produhiren en Rubinstein y en Planté, que no s' ha borrat may més.

El recort que ha deixat en De Greef es el de un hábil insuperable.

N. N. N.

LITERATURA FLORALESCA

Lo riu que mormola, lo baume qu' encisa,
la lluna en un cove, les flors e la brisa,
les dolces cançons;
conills e pesebes, la veu que rebrunya,
¡que muyra Castella! ¡Avant Catalunya!
e un pa de crostóns.

LA PATRIA Poema.—Chant. LXIX.

Rucades antigues, castells e garreros
follets e fantasmes. cinçents romançeros
gramática may.

Abims e montanyes, singlars e bosquines
torrents e planures, lo cant de les nines,
lo llamp y l' espay.

Tenebres eombres, un *bock* de cerveça,
la Porta-Ferriça; dos gossos de presa
la p sta de sol.

Lo só de la lira de cordes daurades,
les ones blavenques, castanyes torrades,
lo cant del breçol.

La gorra morada, lo riu que rodola,
la folla nissaga, l' aucella que vola
y un niu de pardals.

La blanca caseta, la fresca rosada,
la nina que plora, la llet concentrada
d' un pot de sis rals.

Les fulles que 's mouhen, la gana d' un mestre,
los furs de la patria, la vida campestre,
la sínia y un hort.

La nit fort serena sembrada d' estrelles,
lo mall y la enclusa y l' estanya paelles
que pica molt fort:

La nit de tempesta que tétrica avansa,

SOLEMNITATS DE FAMILIA (Dibuix de MARIANO FOIX.)

Demanant la mà de la noya

Mariano Foix

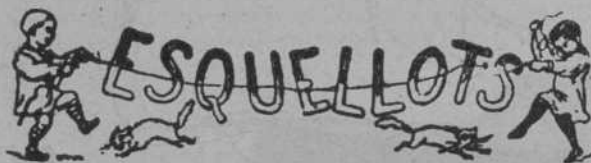

A LA CASA GRAN.—L'ARCALDE DEL PRIMER DIA

lo somni d' un gura y allá en llontanansa
 los homes del Bruch.
 Lo bes de les nines, la poda, la brema,
 les arts y la llufa y un ciri que crema
 devant de Sanct Lluch.
 La fresca pastora, la roja gramalla,
 las gestes d' un Compte, la Riera de 'n Malla,
 dos collas de bens.
 Lo joglar festívol, la fló escanyolida,
 y cerca una almoyna la dona que crida
 muniatos calents.
 Los pins y la esgolfa, la gran neularada,
 les fades y el bardo, la roca ennesprada
 lo gótic castell.
 La nau que s' enfonça, lo nin que gemega,
 lo gat que miola y el clergue li pega
 un colp de coltell.
 Idilis, balades, dos bous y una mula,
 alarbs y mambissos, la mar que bramula,
 les malles d' acer.
 Esclops y espardenyes, costelles rostides,
 la vella xaruga que conta mentides
 aprep del braçer.
 La dolça harmonía, la bomba qu' esclata,
 Don Jacme, Don Pere, Sanct Jordi que mata
 fréstech dragó.
 Las aus blanquinoses, las rates pinyades,
 «los peixos que porten al dors ben grabades
 l' escut d' Aragó.» (*)
 La roja pagesa, lo gas inflamable
 la mansa pastora, lo bou y l' estable
 y l' bon Jesuset.
 La mort de la nine de cara pintade,
 la gay castanyera de la cantonade
 que 's pela de fret.
 Los nanos que juguen á bitlles y á bales,
 espia-dimonis, formigues, cigales
 y un' olla de grills.
 Comptesas y patjes, y en Jordi lo noble,
 rondalles de fembres y el bardo del poble
 que cria conills.
 —¡Que visca! ¡Que muyra!—Lo full de la Historia
 la parla dels avis, sa antiga memoria,
 les barres de sanch.
 L' antich llumet d' oli, la gran llumanera,
 los jorns tant felissos de cent anys enrera....
 y ¡Avant com el cranch!

.....
 ¿Perque aytal barrila confosa y revolta
 sens guassa, ni numen, sens solta ni volta?
 ¿Perque bunyols tals?
 Donchs.... mira: tota eixa parola combines,
 ne fas un romanço y guans englantines
 en los Jochs Florals.

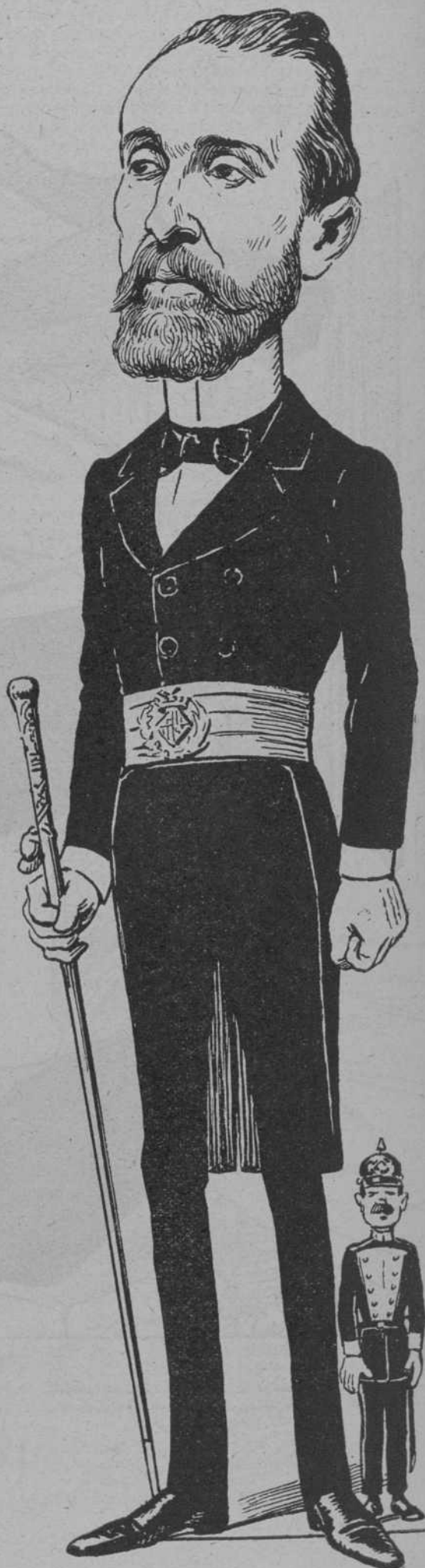
ROSSENDO PONS.

La nota de la senmana ha sigut la barbaritat comesa pel tristement célebre Cabo Botas de la Guardia Civil ab un pobre treballador de l' estació del Clot, al qual, secundat pel sargento Sarroca del mateix Cos masegaren las mans valentse de un instrument de tortura, al objecte de arrencarli la confessió de haver pres part en un delicte, del qual ni noticias tenia l' acusat.

Sabent la participació del cabo Botas en los torments de Montjuich se veu desseguida la idea equivocada que deu tenir del modo de ser de l' actual societat mal disposada á consentir los procediments inquisitorials. Lo públich, sens distinció de classes ha sentit una gran indignació, y en honor de la

(*) Açí hi ha una *Uligencia poética*, en altres mots, una falta garrafal de concordancia.

Hi va entrar fet un gegant.

veritat s' ha de consignar que 'ls que més disgustats se mostraren desde 'ls primers moments sigueren los pundonorosos companys de cos de tan bàrbaros subjectes. Apenas divulgat el fet, per disposició del Jefe de la benemèrita 'l cabo Botas y 'l sargento Sarroca sigueren detinguts y sotmesos á una rigurosa sumaria.

Y no cal dir que 'l desitj general de la conciencia pública es de que 's fassa un acte d' exemplar justícia, no tant sols pel fet del Clot, sino també pels del Castell, que no poden olvidarse encare que hi tirin á sobre una montanya de terra tan alta com la de Montjuich.

Un detall de la mort del desventurat Fabrilo:

«Los íntimos se disputan las ropas del muerto.»

Y aquest detall deu ser interessantíssim, tota vegada que ha sigut comunicat *urbi et orbe* per medi del telégrafo.

**

¡El reparto de las robas de un torero mort!

A LA CASA GRAN

L' ARCALDE DE AVUY

Y are ¡cóm se 'ns va arronsant!

Ni que 's tractés de las reliquias de un sant de una religió nova... de una religió del porvenir, la única nacional, la única genuinament espanyola y que contarà sempre ab major número de fanátichs.

Y á propòsit de toreros.

Si n' hem perdut un d' espanyol, n' hem adquirit un altre de francès: per consegüent quedém en paus.

Mr. Robert (que aixís s' anomena 'l neófit) podrà dir:—«Véste'n Fabrilo, que 'l qu' es jo ja m' espavilo.»

Y s' espavila de veras, havent comensat per reunir á la fonda á tots els revisters de Madrid al objecte de sotmetres al fallo que dictessen sobre la següent consulta: «Per exercir lo toreig á Espanya, creuhen vostés que m' haig de afeytar el bigoti?»

La decisió va ser unànime: bigoti á terra.

Y també 'ls periódichs en la secció telegráfica han donat compte de la solemne y conmovedora ceremonia de l' afeytada ab tots els seus *pèls* y senyals.

Ja casi pot consolarse Espanya de la pèrdua de las colonias havent adquirit en cambi 'ls pèls del bigoti de Mr. Robert.

L' honra de la nació está salvada desde 'l moment que 's podrà dir que no hi ha un matador extranger que tingui mes bigotis que cap dels toreros espanyols.

Y ara, estimats lectors, traslademnos ab l' esperit á Sevilla, al Palau de Dueñas, ahont la Duquesa de Alba, una gran dama de la mes alta aristocracia ha donat una festa espléndida... y casi dirém regeneradora.

Figúrinse que totas las convidadas hi assistiren vestidas de xulas, lluhint magnífichs mocadors de Manila. Y allí 's ballaren els mateixos balls ab que las tiples del género xich se guanyan els aplausos y 'ls *olé*s y 'ls *viva tu mare* del públich encalabrinat.

Un detall pintoresch. «En uno de los extremos del anchuroso patio se montó una buñolería al frente de la cual había varios grandes de Espanya.»

Son aquells *grandes* mateixos que van al Real Palau á *cubrirse*, mostrantse disposats á ser continuadors de la historia de la patria.

Y ja hi están posats: no hi ha sino que comensan pels *bunyols*.

Diumenje va ser elegida la nova Junta permanent de la *Unió Catalanista*.

Resultat de la votació: en Romaní y Puigdengeles, president.—En Franquesa y Gomis vis-president.—En Botet y Sisó, tesorero.—En Joan Permanyer, en Guimeró y en Renyé, vocals.—En Marsans, secretari.

Ni un sol element de *La Veu de Catalunya*.

¡Triomf de *La Patúm* en tota la ratlla!

Se queixan alguns fumadors de la conducta de l' Arrendataria.

El tabaco es dolent, infumable... y no dihem infernal, porque si sigués infernal á lo menos cremaría. No n' hi ha prou ab aixó, sino que además resulta que la major part dels paquets no fan el pes y á la major part de las cajetillas els hi faltan un ó dos cigarros.

Tal vegada l' Arrendataria s' ha arribat á figurar que fa un gran favor al consumidor rebaixantli la dosis de veneno.

En aquest cas será precís demanar al govern, qu' en pago de tan bon propòsit, li concedeixi la creu...

—De Beneficencia:

—No, senyors: la creu del bon lladre.

Una fulla solta publicada pel Consell de la Joventut federalista de Sabadell, dona compte de las cantitats que 'ls partidaris del botiguer Bustillo van gastar en algunas tabernas pera reanimar á copia de tragos de xaretlo y ayguardent al decandit cos electoral.

Parla la fulla:

«En la taberna de Pedro Borguñó (a) *Mamá se bebieron* ... ¡473! pesetas; en la situada en la calle de la Estrella, 400; en la de Jaime Elías, 278, en la de *Las Euras*, 260. Inútil es decir que muchos de los que iban á votar lo hacían dando traspiés.»

Deurían estar borratxos... d'entusiasme.

***

Ja 'm figuro lo que succehirá al Congrés al millor día.

Los que allí s' escaygan, diputats y no diputats, exclamarán á una:

—¡Verje Santa! ¡Quina bravada d' ayguardent!... ¡Qué passa?

Y 'l President desde la taula dirá:

—Se pone á discusión el acta del Sr. Bustillo.

A Sitjes un pagés va dormirse al peu de un arbre.

Quan vels'hi aquí que una serp poch á poquet vá anárseli acostant, cargolántseli al coll y extrenyent com si sigués una especie de cabo Botas del género dels reptils.

Als crits que doná 'l pobre pagés al despertar sobressaltat hi acudiren els séus companys, logrant lliurarlo de aquell compromís, afuixantli 'l corbatí.

***

Si á lo menos 'l arbre hagués sigut una pomera, y fent companyia al pagés dormilega hi hagués hagut una mare Eva...

Vaja, que no es possible representar el capítul mes interessant del Génesis faltanhi 'l principal personatge.

L' escena á Berlín.

La sala de concerts está plena de gom á gom. Compareix lo director de orquesta, 's gira de cara al públich, y diu en alta véu:

—Senyors: vaig á donarlos una gran sorpresa.

Alsa la má dreta, y en menos temps del que 's necessita per contarho, sona un tiro y cau mort á terra ab lo cráneo destrossat.

Vels'hi aquí una pessa de concert que no va tenir mes que una nota, y que no obstant va produhir una impresió ben esgarrifosa!

L' altre día un passatjer qu' anava en un dels carruatjes eléctrichs del tranvía de circunvalació, s' empenyava en introduhirse en la plataforma davantera.

—No pot ser: no está permés—li deya 'l cobrador.

—Ni pagant doble?

—Ni pagant triple: está prohibit.

Lo passatjer ab verdader condol:—¡Tant que m' agradaría veure com esclafa á algú!...

Un anunci á la inglesa.

Se tracta de un destilador escossés que va fer venir del Brasil un cargament de lloros. Quan els tingué á casa seva 'ls va ensenyar á dir sense parar:—«*Take Albermale's whisky*» (Demanéu el wisky Albermale.)

Y una volta terminada l' educació de aquells animals, va adquirir una gabia per cada un y 'ls va anar distribuhint per totes las tabernas y restaurants de Liverpool. Per tot arréu els lloros cridavan lo mateix: «*Take Albermale's whisky*.»

Es cert que l' anunci surt una mica car; pero per lo original ha cridat tan poderosament l' atenció del públich, que desde llavoras l' enginyós destilador no s' enten de feyna fabricant *whisky* per donar l' abast.

L' altre día un papá va sorprendre á la seva filla fent senyas desde 'l balcó á un xitxaretlo estacionat al mitj del carrer.

—¡Qué fas desgraciada!—li crida deixantla sop-tada de moment.

Pero es dona y 's refá desseguida.

Y un cop refeta, li contesta:

—Ayay: estavam dedicantnos á un exercici científich: feyam experiments de telégrafo sense fils.

Los lectores de Barcelona no necesitan tallar lo *cupó*. Basta presentar aquest número á l' Administració pera la estampació del sello de la casa.

ESPLÉNDIT REGALO

ALS LECTORS DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Presentat aquest **CUPÓ** en l' Administració d' aquest periódich, nostres lectors podran adquirir per **DOS pessetas** un magnífich volúm titulat:

ARTE Y LETRAS

que fins avuy s' ha venut al preu de **VUYT pessetas l' exemplar**.

ARTE Y LETRAS es un bellíssim tomo de 224 páginas de gran tamanyo, imprés á tot gasto á dugas tintas, é ilustrat ab

300 fototipias

entre las quals hi ha notas d' art, retratos de personatjes ilustres, cómichs, músichs, pintors, tipos d' artistas, escenas de toros, estudis femenins del natural, etc., etc. Lo text, variat é interessant, es degut als més reputats escriptors d' Espanya.

ARTE Y LETRAS es una verdadera joya editorial y una espléndida demostració del progrés alcansat avuy per las arts gráficas. *May s' ha vist ni 's veurá REGALO de mérit tan positiu ni de tan ventajosas condicions.*

Essent molt limitat lo número d' exemplars, agotats aquests no hi haurá dret á cap reclamació.

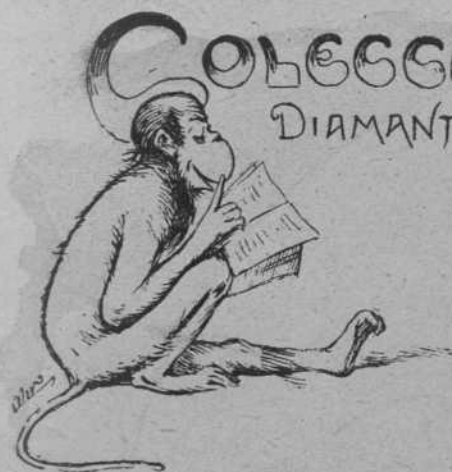
Per **DOS pessetas** un tomo que 'n val vuyt

ADMINISTRACIÓ DE "LA ESQUELLA"
Rambla del Mitj, 20.
BARCELONA

Los lectores de fuera de Barcelona han d' enviar aquest *cupó* tallat, junt ab l' import (2 pessetas), més 45 céntims per franquieg y certíficat del volúm.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Corren: Apartat número 2

COLECCION
DIAMANTE

Tomo 66

OBRA NUEVA

DEL

CHISPEANTE Y POPULARÍSIMO ESCRITOR

VITAL AZA

PAMPLINAS

Un tomo en 16.º con una elegante cubierta al cromo **Ptas. 0'50.**

ENRICH DE FUENTES
ESTUDIS
Un tomo 8.º Ptas. 3.

EL BUQUE
DE
COMBATE
POR
M. Martinez Barrionuevo
Dos tomos Ptas. 6.

Pere Corominas
**LES PRESONS
IMAGINARIAS**
Un tomo 8.º Ptas. 2.

TH. RIBOT
PSICOLOGÍA DE LA ATENCIÓN
TRADUCCIÓN ESPAÑOLA DE
RICARDO RUBIO
Un tomo 8.º Ptas. 2'50.

SANTIAGO BOY
CARA Y CREU
Un tomo 8.º Ptas. 1.

MONTSERRAT Á LA VISTA ** MONTSERRAT Á LA VISTA ** MONTSERRAT Á LA VISTA

No tardaremos muchos días en poner á la venta

MONTSERRAT Á LA VISTA

ALBUM DE FOTOGRAFÍAS DE LA CÉLEBRE MONTAÑA CATALANA

El mas moderno, el más perfecto, el más cómodo, el más útil de cuantos se han publicado.

MONTSERRAT A LA VISTA

es el conjunto de todas las bellezas de la famosa montaña, arrancadas á la realidad por medio de la fotografía.

MONTSERRAT A LA VISTA

es un Album artistico y un Guia indispensable al viajero.

MONTSERRAT Á LA VISTA ** **En breve** ** MONTSERRAT Á LA VISTA

ATENCIÓ

Dintre del present mes de Maig

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA
publicará un NÚMERO EXTRAORDINARI ab
LAMINAS EN COLORS

degudas á artistas catalans de primera fila.

Aquest número, que sortirà en divendres en lloch del número ordinari, tindrà 24 pàgines, y á pesar de la elegancia ab que será presentat, costará únicament **20 céntims.**

20 céntims **LA ESQUELLA DE LA TORRATXA** **20 céntims**
ab láminas en colors

DE MEL

—¡No tardis!—Torno al instant.
—¡Adeu, ratolí!—¡Adeu, nena!

(Per ara la lluna es plena....
¿Quín día será minvant?)

TRENCA-CAPS

XARADA

Si algún cop te trobas *hu*,
pren aygua de *tot* ab *dos*,
qu' es remey casi segú
y no perjudica al cos.

SISKET D. PAILA.

ANAGRAMA

La Ignasia de Cantallops
va *tot* las *total* á quarto
á la noya gran de 'n Roch;
un Xanxas va intervenirhi
y desde ahir que está *tot*.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

TRENCA-CLOSCAS

D. RAMÓN TELL CASSOLA
GRACIA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo
nom de tres carrers de Barcelona.

ESPINET SOL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Nom de dona.
9	1	5	8	5	6	7	9	— > >	
9	6	3	5	6	7	9	— > >		
2	4	2	6	7	9	— > >			
1	2	3	4	9	— > >				
4	7	3	9	— > >					
5	8	7	—Carrer de Barcelona.						
2	6	6	9	— > >					
1	8	9	3	9	— > >				
8	2	5	6	5	4	— > >			
4	7	2	4	2	3	9	— > >		
1	8	9	3	2	4	7	9	— > >	
3	9	1	7	6	2	4	7	9	— > >

FERNANDO GARCIA A.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

L I T R I

PALETA.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.